כאילו הן ראויות: **מתני'** שלש נשים שהיו ישנות במטה אחת ונמצא דם תחת האמצעית כולן טמאות תחת הפנימית שתים הפנימיות טמאות והחיצונה טהורה תחת החיצונה שתים החיצונות טמאות והפנימית טהורה אימתי בזמן שעברו דרך מרגלות המטה אבל אם עברו דרך עליה כולן טמאות בדקה אחת מהן ונמצאת טהורה היא טהורה ושתים טמאות בדקו שתים ומצאו טהורות הן טהורות ושלישית טמאה שלשתן ומצאו טהורות כולן טמאות למה הדבר דומה לגל טמא שנתערב בין שני גלים טהורים ובדקו אחת מהן ומצאו טהור הוא טהור ושנים טמאים שנים ומצאו טהורין הם טהורין ושלישי טמא שלשתן ומצאו טהורין כולן טמאים דברי ר"מ שר"מ אומר כל דבר שהוא בחזקת טומאה לעולם הוא בטומאתו עד שיודע לך טומאה היכן היא וחכמים אומרים בודק עד שמגיע לסלע או לבתולה: **גמ'** מאי שנא רישא דלא מפליג ומאי שנא סיפא דקמפליג אמר רבי אמי במשולבות: בדקה אחת [וכו']: למה ליה למתני למה זה דומה הכי קאמר להו ר' מאיר לרבנן מ"ש בדם דלא פליגיתו ומ"ש בגל דפליגיתו ורבנן בשלמא התם אימא עורב נטלה אלא הכא האי דם מהיכא אתא תניא אמר ר"מ מעשה בשקמה של כפר סבא שהיו מחזיקין בה טומאה ובדקו ולא מצאו לימים נשבה בו הרוח ועקרתו ונמצא גולגולת של מת תחובה לו בעיקרו אמרו לו משם ראיה אימר לא בדקו כל צרכו תניא א"ר יוסי מעשה במערה של שיחין שהיו מחזיקין בה טומאה ובדקו עד שהגיעו לקרקע שהיתה חלקה כצפורן ולא מצאו לימים נכנסו בה פועלים מפני הגשמים ונתזו בקרדומותיהן ומצאו מכתשת מלאה עצמות אמרו לו משם ראיה אימר לא בדקו כל צרכו תניא אבא שאול אומר מעשה בסלע בית חורון שהיו מחזיקין בה טומאה ולא יכלו חכמים לבדוק מפני שהיתה מרובה והיה שם זקן אחד ורבי יהושע בן חנניא שמו אמר להן הביאו לי סדינים הביאו לו סדינים ושראן במים ופרסן עליהם מקום טהרה יבש מקום טומאה לח ובדקו ומצאו בור גדול מלא עצמות תנא הוא הבור שמילא ישמעאל בן נתניה חללים דכתיב [1]והבור אשר השליך שם ישמעאל את כל פגרי אנשים אשר הכה ביד גדליה וכי גדליה הרגן והלא ישמעאל הרגן אלא מתוך שהיה לו לחוש לעצת יוחנן בן קרח ולא חש מעלה עליו הכתוב כאילו הרגן אמר רבא האי לישנא בישא אע"פ דלקבולי לא מבעי מיחש ליה מבעי הנהו בני גלילא דנפק עלייהו קלא דקטול נפשא אתו לקמיה דרבי טרפון אמרו ליה לטמרינן מר אמר להו היכי נעביד אי לא אטמרינכו חזו יתייכו אטמרינכו הא אמור רבנן האי לישנא בישא אע"ג דלקבולי לא מבעי מיחש ליה מבעי זילו אתון טמרו נפשייכו [2]ויאמר ה' אל משה אל תירא מכדי סיחון ועוג אחי הוו דאמר מר סיחון ועוג בני אחיה בר שמחזאי הוו מאי שנא מעוג דקמסתפי ומאי שנא מסיחון דלא קמסתפי א"ר יוחנן אר"ש בן יוחי מתשובתו של אותו צדיק אתה יודע מה היה בלבו אמר שמא תעמוד לו זכות של אברהם אבינו שנאמר [3]ויבא הפליט ויגד לאברם העברי ואמר רבי יוחנן זה עוג שפלט מדור המבול תנו רבנן בגד שאבד בו כתם מעביר עליו שבעה סממנין ומבטלו רבי שמעון בן אלעזר אומר
בודקו

כאילו הן ראויות. לראות ושתיהן טמאות דמכל מקום דם מבינייהו נפיק: **מתני' חילונה.** קרי להך דלצד דרך עליית המטה. פנימית אותה שלצד הקיר. ובגמרא מפרש מאי שנא הכא דמפליג בין נמצא תחת הפנימית לנמצא תחת אמצעית וברישא קתני תחת אחת מהן כולן טמאות אפילו נמצא תחת פנימית או חילונה: **אימתי.** אמרו נמצא תחת חילונה פנימית טהורה בזמן שעלו דרך מרגלות המטה דלא עברה פנימית על מקום מציאת הדם: **אבל עברו.** שלשתן דרך (א) עלייה שהן דורסות ועוברות על החילונה כולן טמאות ואפי' פנימית דשמא כשעברה פנימית דרך שם נפל ממנה: **גל טמא.** שהיה שם כזית מן המת: **לבתולה.** קרקע בתולה ואם לא מצא הגל טהור: **גמ' מאי שנא רישא.** דקתני לעיל נמצא דם תחת אחת מהן כולן טמאות ולא מפליג בין נמצא תחת אמצעית לנמצא תחת פנימית או חילונה: **א"ר אמי רישא במשולבות.** תכופות ודבוקות יחד הלכך אפילו נמצא תחת הפנימית איכא לספוקי נמי בחילונה: **מאי שנא בדם דלא פליגיתו.** דמודים אתם לי דהיכא דנמצא שלשתן טהורות כולן טמאות: **ובגל.** אתם חלוקים עלי דאם בדק ולא מצא טהור ואע"ג דמוחזק לן דהואי טומאה בחד מינייהו: **לקרקע חלקה כצפורן.** לקרקע חלקה שלא נזרעה מעולם: **מקום הטומאה לח.** שנבלעו שם מים של סדין מתוך שהיה העפר רך: **יוחנן בן קרח.** אמר לו לגדליה שמעתי שבא ישמעאל בן נתניה להרגך (ירמיה מ): **ביד גדליה.** משמע שע"י גדליה נהרגו: **מיחש ליה מיבעי.** ושמא הרגתם ואסור להציל אתכם: **בני אחיה.** שבא משמחזאי ועזאל שני מלאכים שירדו בדור אנוש: **מתשובתו של אותו לדיק.** (ב) הוצרך הקב"ה להשיב שלא יירא ממנו: **עוג פלט מן המבול.** שברח לא"י כדאמרינן בחלק: **שאבד בו כתם.** כגון שנכנס במים או נגלל בדם בהמה ואין נודע מקום הנדות וקי"ל במתני' [ע"ב] אין דם הנדות טהור בלא שבעה סממנין: **מעביר [עליו] ז' סממנין.** על הבגד: **ומבטלו.** לדם. והאי דנקט הך ברייתא הכא משום דאיירי לעיל בגלים שאבדה בהם טומאה ואין ידוע מקומה:
בודקו

אמר רבי אמי [רישא] במשולבות. פ"ה רישא דלא מפליג איירי במשולבות ותכופות זו לזו ולהכי איכא לספוקי בכולהו ובהרבה ספרים לא גרסינן רישא ואומר הר"י דיש לפרש דסיפא איירי במשולבות כלומר מכוונות כל אחת במקומה ולא היו תכופות ומעורבות זו בזו ובפירוש ר"ח כתוב דמשלחפי שלחופי שמתפרדות זו מזו: **מקום** טהרה לח. אסדינים קאי דמתוך שהיה הקרקע קשה לא בלע מים שבהסדינין ומקום הטומאה יבש ואית ספרים דגרסינן איפכא מקום טומאה לח ואקרקע קאי שהיה לח מחמת הסדינין שבלע לפי שהיה רך ותיחוח וכה"ג בדק רבי יוחנן בן זכאי כשקלן תורמוסי תרומה בעובדא דרבי שמעון בן יוחי במסכת שבת (דף לג:): **אטמרינכו** הא אמור רבנן האי לישנא בישא כו'. פי' בקונטרס ושמא הרגתם ואסור להצילכם ובשאלתות דרב אחאי מפרש שמא הרגתם ואם אטמין אתכם חייבתם ראשי למלך והיינו מיחש מיבעי ליה למיחש שיש לחוש ללשון הרע להאמינו לגבי זה שיזהר שלא יבא לו הפסד ולא לאחרים: **זה** עוג שפלט מדור המבול. הכי נמי נפלט סיחון מדור המבול כיון דאחי הוו אלא דהך הפליט קים ליה דהוא עוג ולא סיחון מהאי טעמא גופיה כיון דדחיל ליה משה ועוד אמר (בפרק רבי אליעזר (דף לד) שעוג מצאו לאברהם אבינו שהיה עומד בגרנות לתקן עוגות לפסח ועל שם זה נקרא עוג ומייתי ליה משום דמחזי כלישנא בישא דאמר במדרש עוג אמר בלבו אלך ואומר לאברהם וילחם וימות ואשא שרה אשתו אפילו הכי היה ירא משה שמא תעמוד לו זכות אברהם: **מעביר** עליו שבעה סממנין. וא"ת ומה צריך להעביר עליו הלא כיון שאבד ואינו ניכר אינו מקפיד עליו ובטל ממילא כדקתני ר' חייא לקמן (דף סב:) דם הנדה ודאי מעביר עליו ז' סממנין ומבטלו שכיון שהעביר עליו אזל ליה חזותא ואינו מקפיד עליו יותר [א] אע"פ שניכר אלא בקפידא תליא מילתא ויש לומר דהכא קרי שפיר מקפיד עליו דאם אינו מוצאו עכשיו שמא ימצאנו פעם אחרת:
בודקו

עין משפט נר מצוה

טז א ב מיי' פ"ט מהל' איסורי ביאה הל' לד (וגורס תחת א' מהן ועי' במ"מ ובכ"מ) סמג לאוין קיא טוש"ע יו"ד סי' קצ סעי' נ:
יז ג ד מיי' פ"ט מהל' טומאת מת הל"י:
יח ה מיי' פ"ט מהל' איסורי ביאה הל' לג לד וע' מ"מ סמג שם טוש"ע יו"ד סי' קצ סעיף נ:
יט ו מיי' פ"ד מהל' משכב ומושב הל"ב סמג לאוין קיא:

תום' הרא"ש (המשך)

ויעיין יפה יפה אם יוכל להכירו ולמוצאו ואם בדקו ולא מצאו אמרינן דמסתמא נפל הכתם מן הבגד. ותימה לר' מאיר דאמר לעיל כל דבר שהוא בחזקת טומאה לעולם הוא בחזקת טומאה עד שתוודע הטומאה א"כ מה תועיל בדיקה זו וי"ל דהתם שאני דהאי דם מהיכא אתי אי לא מהני נשי אבל הכתם אימור נתכבס ולאו אדעתיה אע"ג דר' מאיר לית ליה האי טעמא גבי טומאת מת הכא מודה דבבדיקה סגי דאפשר להיות שנפל הכתם או שנתכבס ואינה זכורה: בודקו בחמה. ודוקא קרי דסמיך ועב אבל דם דקליש אינו ניכר בחמה: **בגד** שאבד בו כלאים. ותימה למה לא יבטל דבר מועט שנתערב בו ואין מקומו ניכר בכל הבגד דהא אמרינן בשילהי תמורה דצמר בכור ושער נזיר שארגו בבגד שבטל אי לאו דעבד מיניה כעין ציפרתא שארג צורת צפור מן השער דחשיב ולא בטיל וי"ל דלא שייך ביטול ברוב אלא איסור שנתערב בהיתר אבל היתר שנתערב בהיתר וע"י תערובת זה נאסר לא שייך ביטול ברוב (אלא איסור שנתערב) דאין כאן אלא חתיכה של איסור דאפי' אם אורך הבגד אלף אמה ויש בו חוט של כלאים מצד אחד כולו אסור שכל הבגד נקרא שעטנז. והא דבעינן נתינת טעם בבשר בחלב כמו בשאר איסורין אע"ג דהוי היתר בהיתר ולא שייך בו ביטול כיון שע"י תערובת זה נאסר שאני התם דדרך בישול אסרה תורה ולא מיקרי בשר בחלב בלא נתינת טעם: **ולא** יעשנו מרדעת לחמור. ודוקא שאבד בו כלאים דחיישינן שמא יקח חתיכה ממנה ויתפרנה בבגדו או שמא יעלה עליו המרדעת עצמה אבל ודאי כלאים מותר לעשות מרדעת כדתנן בפ' בתרא דכלאים מרדעת החמור ותכריכי המת אין בה משום כלאים ודוקא לישב עליו אבל בהעלייה אסור כדתנן ולא יעלנה על כתפו אפי' להניח עליה את הזבל וטעמא משום דלהציעו אינו אסור אלא מדרבנן כדאמרינן בספ"ק דביצה לא יעלה עליך אבל אתה מותר להציע תחתיך אבל א"ח אסור לעשות כן שמא תיכרך עליו נימא ובמרדעת שהוא קשה וליכא למיחש שמא תיכרך עליו נימא לא גזור והיינו טעמא נמי דתנן התם הכרים והכסתות אין בהן משום כלאים ובלבד שלא יהא בשרו נוגע בהם. וכן נמי במרדעת בעינן שלא יהא בשרו נוגע בהן. ונ"ל מדקתני בכרים ובלבד שלא יהא בשרו נוגע בהם ובמרדעת לא קתני הכי מכלל דבמרדעת א) רכין הן כדמוכח בזבחים פרק דם חטאת דאמרינן התם הא כרים וכסתות דרכין נינהו ותנן היתה של עור כו' הילכך בעינן שלא יהא נוגע בשרו בהם שלא תיכרך עליו נימא: **אבל** עושין ממנו תכריכין למת. וה"ה בלא אבד אלא רבותא נקט דאבד שרי ולא גזרינן שמא ילבשם לפי שהם אסורים בהנאה וכ"ש בכלאים ידועים דשרי כדתנן במס' כלאים. ותימה ואמאי לא מיתסר משום לועג לרש דאפי' ציצית כמו כן רמינן להו בההיא שעתא כדאמרינן במנחות פ' התכלת אמר שמואל כלי קופסא חייבין בציצית ומודה שמואל בזקן שעשאה לכבודו שפטורה מן הציצית וההיא שעתא ודאי רמינן ליה משום לועג לרש חרף עושהו. ותירץ רשב"ם דאין כאן לועג לרש דאפי' בחי כה"ג אי לביש כלאים שלא להנאתו שרי כדאמרינן מוכרי כסות מוכרין כסותם כדרכן ול"נ דא"כ בחי נמי כה"ג מיפטר בציצית כיון שאינו נהנה דלא קרינן ביה כסותך אשר תכסה בה ומוכרי כסות אינן חייבין לעשות בהן ציצית. ור"ת תירץ דשאני ציצית שהיא מצוה חשובה ושקולה כנגד כל המצות כדדרשינן במנחות וזכרתם את כל מצותי וגם ציצית וח' חוטין וה' קשרים עולין למנין תרי"ג מצות להכי איכא לועג לרש. וי"מ דההיא שעתא ודאי רמינן ליה פי' בההיא שעתא כשנותנין אותו במיטה דאיכא לועג לרש משום דנושאי המטה יש להם ציצית בבגדיהם ולדידיה לית ליה אבל בקבר אין צריך לשום ציצית בבגדו ותכריכי המת של כלאים נמי מלבישין אותו כשמשימין אותו בקבר וליכא השתא לועג לרש. ומה שנהגו להסיר הציצית מטליתות של מתים אין להביא ראיה מההיא דברכות דא"ל ר'

מסורת הש"ס

א) [בסדר המשנה גרים א"ר יהודה], ב) [בסדר המשנה גרים ובדק אחד], ג) פסחים י. בכורות כה:, ד) [שבת כט: וש"נ], ה) [פסחים קי:], ו) [צ"ל אחר ד"ה ביד], ז) לא נמצא שם [אבל נמצא בזבחים קיג: ועיין מ"א בסוגיא דהכא וכן עוד בח"א זבחים שם], ח) רש"א, ט) [סוף פ' שלא סי' קטן], י) [צ"ל בפרקי דר"א ובפרקי דר"א שלפני לא מצאתי אלא רק בב"ר פ' לך לך פ' מ"ב], כ) [בראשית רבה פ' מ"ב], ל) גי' מהר"מ אלמא.

תורה אור השלם

1. וְהַבּוֹר אֲשֶׁר הִשְׁלִיךְ שָׁם יִשְׁמָעֵאל אֵת כָּל פִּגְרֵי הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הִכָּה בְּיַד גְּדַלְיָהוּ הוּא אֲשֶׁר עָשָׂה הַמֶּלֶךְ אָסָא מִפְּנֵי בַּעְשָׁא מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל אֹתוֹ מִלֵּא יִשְׁמָעֵאל בֶּן נְתַנְיָהוּ חֲלָלִים: ירמיהו מא ט
2. וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל מֹשֶׁה אַל תִּירָא אֹתוֹ כִּי בְיָדְךָ נָתַתִּי אֹתוֹ וְאֶת כָּל עַמּוֹ וְאֶת אַרְצוֹ וְעָשִׂיתָ לּוֹ כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ לְסִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר יוֹשֵׁב בְּחֶשְׁבּוֹן: במדבר כא לד
3. וַיָּבֹא הַפָּלִיט וַיַּגֵּד לְאַבְרָם הָעִבְרִי וְהוּא שֹׁכֵן בְּאֵלֹנֵי מַמְרֵא הָאֱמֹרִי אֲחִי אֶשְׁכֹּל וַאֲחִי עָנֵר וְהֵם בַּעֲלֵי בְרִית אַבְרָם: בראשית יד יג

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אבל כו' דרך עליה שהן: (ב) ד"ה מתשובתו וכו' שהוצרך:

הגהות מהר"י לנדא

א] תוס' ד"ה מעביר וכו' אע"פ שניכר אלמא בקפידא תלי' מילתא. עי' בבכורות דף כה ע"ב:

מוסף רש"י

לעולם הוא בטומאתו. לעולם הוא בחזקת טומאה, אם לא נמצא הקבר שנאבד בשדה, אף על פי שנבדק כל השדה בטומאתו הוא (בכורות כה:). **עד שמגיע לסלע.** דודאי מאותו סלע ולמטה לא נעשה קבר שקשה הוא, או **לבתולה.** עד שימצא קרקע קשה שלא היתה עבודה (שם) שלא זזה ממקומה לעולם, ואם לא מצא תולין ואומרים בא עורב ונטלה בא עכבר ונטלה (פסחים י.).

תום' הרא"ש

רישא במשולבות. י"ס שאין כתוב רישא אלא במשולבות גרידא. ויש לפרש סיפא במשולבו' ומכוונו' כל אחת (כמקוה) במקומה ולא דחקו זה את זה. ור"ח פי' סיפא דמשלחפי שלחופי פי' שמופרדות זו מזו: **מקום** טומאה נגוב מקום טהרה לח. פירוש במקום הטומאה היתה הקרקע חפור ונכנס בו לחלוחית המים ונתנגב הסדין ובמקום טהרה שלא חפרו שם הקרקע היה קשה ולא נבלע המים ונשאר הסדין לח. וי"ס דגרסי מקום טומאה לח מקום טהרה נגוב וקאי לח ונגוב אקרקע ולא אסדין: **איטמרינכו** הא אמור רבנן האי לישנא בישא איבעי ליה למיחש. פרש"י ושמא הרגתם ואסור להציל אתכם. ותימה הוא לומר כן שאם יצא קול על האדם שחטא שבשביל זה אסור להציל נפשו. ונראה דברי רב אחאי שפי' בשאלתות אם הרגתם חייבתם ראשי למלך שהתרה מלקבל רוצחים. ובענין זה דוקא יש לחוש ללישנא בישא היכא שיכול לבא לידי היזק לו או לאחרים אם לא יחוש לו וכגון ההוא דגדליה בן אחיקם אבל בענין אחר אסור אפי' לחוש ללשון הרע ולהאמינו כלל וכלל: **זה** עוג שפלט מדור המבול. ה"ה סיחון פלט מדור המבול כיון דאחי הוו אלא דקים להו דקרא דויבא הפליט בעוג מיירי ובמדרש יש דבאותה שעה מצא אברהם שהיה עושה עוגות לפסח ועל שם כך נקרא עוג. ותימה מאי שייך לאיתויי הכא וי"ל משום דאיירי בלישנא בישא שיש לחוש וכן עוג כוון לרעה מה שהגיד לאברהם שנשבה לוט כי אמר בלבו אלך ואגיד לאברהם וילחם עם המלכים ויהרגוהו ואשא שרה אשתו וא"ה ירא משה שמא תעמוד לו זכות של אברהם: **בגד** שאבד בו כתם מעביר עליו ז' סמנין ומבטלו. וא"ת אמאי צריך לבטלו הא קתני ר' חייא לקמן דם נדה מעביר עליו ז' סממנין ומבטלו אע"ג דאכתי ניכר הדם קצת טהור כיון שאינו מקפיד עליו דבקפידא תליא מילתא כדאמרינן לקמן כ"ש הכא שאינו רואהו ואינו מקפיד עליו וי"ל דנהי שאינו מקפיד עכשיו ימצאנו לאחר זמן ויקפיד עליו הילכך צריך לבטלו בז' סממנין: [מכאן שייך לע"ב] **בודקו** שכונות שכונות.

א) חסר כאן וצ"ל מכלל דבמרדעת אפי' בשרו נוגע בהן מותר והטעם משום דמרדעת קשה ביותר אבל כרים וכסתות רכין הם וכו'. וכ"ה בדברי רבינו בפי' למס' כלאים פ"ט מ"ה ע"ש.

עין משפט נר מצוה

כ א מיי' פ"ד מהל' משכב ומושב הל' ב סמג לאוין קיא:
כא ב מיי' פ"י מהל' כלאים הל' כז (ועי' בהשגות ובכ"מ) סמג לאוין רפג טוש"ע יו"ד סי' שא סעי' ח [וברב אלפס ביצה פ"א קפח:]:
כב ג ד מיי' שם הל' כה טוש"ע שם סעי' ז:
כג ה מיי' שם הל' כז [טוש"ע יו"ד סי' שב סעיף א]:
כד ו מיי' פ"ט מהל' איסורי ביאה הל' ז (ועי' במ"מ ובכ"מ) סמג לאוין קיא טוש"ע יו"ד סי' קצ סעי' י:
כה ז מיי' פ"ה מהל' תענית הל' טו סמג עשין מד"ס ג טוש"ע או"ח סי' תקס סעיף ד:
כו ח מיי' פ"ט מהל' איסורי ביאה הל' לו לז ופ"ד מהל' משכב ומושב הל' ג סמג שם טוש"ע יו"ד סי' קצ סעי' לא:

גמרא

בודקו שכונות שכונות [א]אבדה בו שכבת זרע חדש בודקו במחט שחוק בודקו בחמה תנא אין שכונה פחותה משלש אצבעות [א]ת"ר [ב]בגד שאבד בו כלאים הרי זה [ב]לא ימכרנו לעובד כוכבים ולא יעשנו מרדעת לחמור [ג]אבל עושה ממנו תכריכין למת אמר רב יוסף זאת אומרת מצות בטלות לעתיד לבא א"ל אביי ואי תימא רב דימי והא א"ר מני א"ר ינאי לא שנו אלא לספדו אבל לקוברו אסור א"ל לאו איתמר עלה א"ר יוחנן [ד]אפילו לקוברו ור' יוחנן לטעמיה [ג]דא"ר יוחנן מאי דכתיב [1]במתים חפשי כיון שמת אדם נעשה חפשי מן המצות אמר רפרם בר פפא אמר רב חסדא [ה]בגד שאבד בו כלאים צובעו ומותר א"ל רבא לרפרם בר פפא מנא ליה לסבא הא א"ל מתני' היא דתנן בודק עד שמגיע לסלע ואי ליכא אימר עורב נטלה הכי נמי עמרא וכיתנא בהדדי לא סליק להו צבעא וכיון דלא ידיע אימר מנתר נתר אמר רב אחא בריה דרב ייבא משמיה דמר זוטרא האי מאן דרמי חוטא דכיתנא בגלימיה דעמרא ונתקיה ולא ידע אי נתיק אי לא נתיק שפיר דמי מ"ט מדאורייתא שעטנז כתיב [ז]עד שיהיה שוע טווי ונוז ורבנן הוא דגזרו ביה וכיון דלא ידע אי נתקיה שרי מתקיף לה רב אשי אימר או שוע או טווי או נוז והלכתא כמר זוטרא מדאפקינהו רחמנא בחדא לישנא ת"ר בגד צבוע מטמא משום כתם רבי נתן בר יוסף אומר [ו]אינו מטמא משום כתם שלא תקנו בגדי צבעונין לאשה אלא להקל על כתמיהן תקנו מאי תקנינהו אלא שלא הותרו בגדי צבעונין לאשה אלא להקל על כתמיהן הותרו מכלל דאסירי אין [ה]דתנן בפולמוס של אספסינוס גזרו על עטרות חתנים ועל האירוס בקשו לגזור על בגדי צבעונין אמרי הא עדיפא כדי להקל על כתמיהן:

מתני' [ו][ח]שבעה סמנין מעבירין על הכתם רוק תפל ומי גריסין ומי רגלים ונתר ובורית קמוניא

רש"י

בודקו שכונות שכונות. כל שלש ושלש אצבעות לבד: **במחט.** מקום הזרע קשה והמחט מתעכב ליכנס בו: **חדש.** אין נבדק בחמה לפי שהוא עב ומהודק אבל שחוק נבדק בחמה שוטחו כנגד עיניו מקום הזרע הוי סתום ואין החמה נראית בבגדו כל כך: **שאבד בו כלאים.** שאם היה מכיר חוט הצמר בבגד הפשתן נותקו וכשר: **לא ימכרנו לעובד כוכבים.** דאתא העובד כוכבים ומזבן ליה לישראל: **צובעו ומותר.** שעל ידי הצבע הוא ניכר כדמפרש עמרא וכיתנא לא שליט בהו צבעא כי הדדי שהפשתן קשה לקבל הצבע יותר מן הצמר ואי לא מינכר בצבעא ודאי נפל: **מנליה לסבא הא.** דסמכינן אהכי: **שוע.** לשון חלק תרגום של חלק [ח] שעיע. כלומר שיהו חלוקין יחד במסרק: **וטווי.** יחד: **ונוז.** ארוג. ורבנן הוא דגזור בארוג בלא שוע וטווי: **להקל על כתמיהן.** שאין הכתם ניכר בו כמראה דם גמור: **בפולמוס.** חיל: **אירוס.** מפרש בגמרא בסוטה (דף מט:) טבלא דחד פומא והיינו זוג המקשקש: **מתני' מעבירין על הכתם.** שאין הדם בטל עד שיעבירו כולן עליו: **רוק תפל.** לקמן מפרש שלא טעם כלום כל אותו היום קודם לכן והיינו תפל בלא טעם: **מי גריסין.** מפרש לקמן:

תוספות

בודקו שכונות שכונות. תימה דמשמע דאם לא נמצא טהור ותימה דאמר לעיל לר"מ כל דבר שבחזקת טומאה לעולם הוא בטומאתו עד שיודע לך טומאה היכן היא ואפילו רבנן לא פליגי לגבי דם כדאמרן לעיל האי דם מהיכא אתי וי"ל דהכא נמי דמי לגל דשמא מעצמו הלך או נתכבס על ידי שום דבר ולאו אדעתיה ואפשר דאפילו ר"מ מודה הכא דשכיח טפי מלמימר עורב בא ונטלה: **בגד** שאבד בו כלאים לא ימכרנו לעובד כוכבים. וא"ת וליבטיל ברובא כדפרכינן בסוף תמורה (דף לד.) גבי שער נזיר שנארג בבגד ידלק וליבטיל ברובא ומשני בנפרתא שארג בו צורת צפור דחשיב ולא בטיל וי"ל דלא שייך בטול ברוב [א]אלא כשהאיסור מעורב בהיתר אבל כלאים שניהם היתר ונאסרין על ידי תערובות כך אסור המרובה כמו המועט: **לא** ימכרנו לעובד כוכבים. פרש"י דנקט אבד שאם היה מכירו נותקו מן הבגד ומותר וכן י"ל שהיה מותר למוכרו לעובד כוכבים אם היה ניכר אף בלא נתיקה וכן לעשות מרדעת לחמור וכל שכן תכריכים למת כיון שהכלאים ניכרין לא קני ליה ישראל מעובד כוכבים וכן המרדעת לא חיישינן דלמא מימליך לעשות בגד כדתנן במסכת כלאים (פ"ט מ"ד) מרדעת החמור ותכריכי המת אין בהם משום כלאים אי נמי לא חיישינן בעודה מרדעת שיעלנה על כתפו דתנן בהך סיפא לא יעלה את המרדעת על כתפו ואפי' להוציא בה את הזבל אבל בהצעה לא גזרינן הואיל ואין דרכה בהעלאה דמן התורה לא אסור אלא העלאה אבל להציעו תחתיו שרי ורבנן גזרו אפילו עשר מצעות זו ע"ג זו בשאר כלאים אטו העלאה ובאין דרכו בהעלאה שרי להציעו תחתיו ואפילו מדרבנן ובלבד שלא יהא בשרו נוגע בהן אבל אבד בו כלאים אסור למרדעת אע"ג דאין דרכו בהעלאה והיינו טעמא דתנן במסכת כלאים (שם מ"ג) הכרים והכסתות אין בהם משום כלאים ובלבד שלא יהא בשרו נוגע בהן לפי שאין דרכן בהעלאה לא גזרו חכמים בהצעתן ובמרדעת נמי בעינן שלא יהא בשרו נוגע בהם דתו ליכא למיחש לכריכת נימא: **אבל** עושה אותם תכריכין למת. וכל שכן אם לא אבד ואבד דנקט לרבותא דאע"ג דאסירא כדפרישית דתכריכי המת שרו כדאמר במסכת כלאים (פ"ט מ"ד) תכריכי המת אין בהן משום כלאים דכיון דאסירי בהנאה לא משתמשי בהו ולא אתי לזבוני לעובד כוכבים וא"ת והאיכא לועג לרש שמלבישו בדבר האסור ומראה לו שאין לו עוד חלק במצות כדאמר בהתכלת (מנחות דף מא.) גבי ציצית והתם שעתא ודאי רמינן ליה משום לועג לרש ופרשב"ס דאין בו איסור ואפילו לחי כי האי גוונא שאין המת נהנה בו וקשה דהא ציצית נמי אין החי חייב בו אם אין בו הנאת לבישה ומוכרי כסות דפטירי מכלאים פטורים נמי מציצית ומפרש רבינו תם דדוקא שייך לועג לרש בציצית משום דשקולה כנגד כל המצות כדנפקא לן במנחות (דף מג:) וזכרתם את כל מצות ה' והא דאמר בפרק מי שמתו (ברכות דף יח.) אמר ליה [ט](רבי לרבי חייא) דליה לכנפך דלא לימרו למחר באין אצלנו ועכשיו מלעיגים אותנו אע"ג דיש למתים ציצית מכל מקום מה שאנו מראים עצמנו בפניהם מקיימי מצות והם אינם מצווין קרי לועג לרש ואם תאמר ועכשיו שאנו רגילין להסיר ציצית מטליתות המתים היאך הוא זה והא אמרינן במנחות (דף מא.) שלכתחילה צריך ליתן ציצית בבגדי המתים משום לועג לרש ובמתי מדבר מלינו בהמוכר הספינה (ב"ב דף עד.) שהיה להם ציצית מיהו מהא לא קשה שבכל ט' באב היו נכנסים בקבריהם חיים ולמחר הכרוז יצא הבדלו חיים מתוך המתים כדאיתא באיכה רבתי אבל על מנהגנו יש לתמוה מכח ההיא דהתכלת (מנחות דף מא.) ואור"י דבימי חכמים שבוגן היו לובשים ציצית אם לא היה להם גם במותם לעג גדול היה שדומה כמו שהיו אומרים הואיל ומת אין צריך עוד ציצית אבל עכשיו שאין הכל לובשים ציצית בחייהם אם ישימו ציצית לכולן הוא יותר לועג לרש שבחייו לא קיים ובמותו יקיים ואם ישים למי שהיה לו בחייו ולא למי שלא היה לו יתביישו החיים כדתניא בפ' בתרא (לקמן דף עא.) בראשונה היו מטבילין על גב נדות מתות והיו החיות מתביישות התקינו שיהיו מטבילין על הכל ועוד יש קצת סמך למנהגנו שמסירין הציצית ממסכת שמחות (פי"ב) שאבא שאול צוה את בניו קברוהו תחת מרגלותיו של אביו והתירו תכלת מאנפליונו מיהו טעמא של אבא שאול לא נתברר:[ט] **אמר** רב יוסף זאת אומרת מצות בטילות לעתיד לבא. תימה אמאי לא קאמר רב יוסף מילתיה אמתניתין דכלאים דתנן בהדיא תכריכין למת אין בהם משום כלאים ויש לומר דמהך מתניתין לא משמע אלא שכל זמן שהוא מת אין עליו משום איסור כלאים אבל הך דקתני דלכתחילה עושה לו תכריכין מכלאים אע"פ שכשיעמוד לעתיד יעמוד במלבושיו שנקבר בהן שמע מינה שמצות בטילות לעתיד לבא:

שוע טווי ונוז. פירש"י תרגום של חלק שעיע שחולקין אותו יחד במסרק וטווי יחד ונוז ארוג ורבנן גזור בארוג בלא שוע וטווי וקשה דא"כ כלאים בציצית היכי משכחת לה דאיצטריך קרא למשרי והלא חוטי תכלת חלוקין במסרק וטווי לבדם וע"ק דאי נוז ארוג הוא מאי פריך ואימא או שוע או טווי או נוז היאך יהיה שוע או טווי כלאים בלא נוז שהאריגה היא החיבור ועוד דלמה לי קרא דנוז לאריגה מיחדו נפקא דדרשינן מינה [י]שתי תכיפות וכל שכן ארוג ומפרש רבינו תם דמדאורייתא שעטנז כתיב עד שיהיה שוע טווי ונוז שוע כל אחד לבדו וכן נמי טווי וכן נוז לבדו ואחר כך יחדיו לחברם ופירוש נוז היינו שזור כדאיתא במשניות (כלאים פ"ט מ"ח) נוז נלוז ומליז הוא לאביו שבשמים אלטוו"ש הוא בלע"ז לשון עקש ופתלתול (דברים לב) ומשום הכי איצטריך קרא למשרי כלאים בציצית שחוטי הציצית שזורין כדאיתא בספרי פתיל תכלת טווי ושזור אין לי אלא תכלת לבן מנין אמרה תורה תן תכלת ותן לבן מה תכלת שזור אף לבן שזור וארוג נפקא לן מיחדו כדפרישית וחוטי דכיתנא מיירי בשלא נשזר ופריך ואימא או שוע כל אחד לבדו ואחר כך חברם או טווי כל אחד לבדו וחברם או נוז כל אחד לבדו וחברם אחר כך ומשני דהלכה כמר זוטרא מדאפקינהו קרא בחד לישנא: [וע"ע תוס' יבמות ה: ד"ה עד שיהא]:

מסורת הש"ס

א) פסחים מ: ע"ז סה:, ב) [עי' תוס' חולין לה. ד"ה וכנמלא], ג) [שבת ל. קנא:], ד) כלאים פ"ט מ"ה, ה) סוטה מט. גיטין ז., ו) סנהדרין מט: ע"ש וזבחים לה., ז) [ברכות יח.], ח) [צ"ל ר' חייא לר' יונתן], ט) [וע"ע תוס' ברכות יח. ד"ה למחר ותוס' פסחים מ: ד"ה ופסקי ותוס' ע"ז סה: ד"ה אבל], י) [יבמות ה:].

תורה אור השלם

1. בַּמֵּתִים חָפְשִׁי כְּמוֹ חֲלָלִים שֹׁכְבֵי קֶבֶר אֲשֶׁר לֹא זְכַרְתָּם עוֹד וְהֵמָּה מִיָּדְךָ נִגְזָרוּ: תהלים פח ו

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] תוס' ד"ה בגד וכו' וי"ל דלא שייך ביטול ברוב. נ"ב עי' חולין דף צ"ח ע"א תוס' ד"ה וכנמלא וכו' בסה"ד דלך אתרא לחם כוה:

מוסף רש"י

בגד שאבד בו כלאים. שנתערב בו חוט של כלאים ואינו ניכר (פסחים מ: ובע"ז שם סה.). הרי זה לא ימכרנו לעכו"ם. דהואיל ואינו ניכר אתי לזבונה האי נכרי לישראל ולביש להו ישראל ולא אדעתיה (פסחים שם). ולא יעשנו מרדעת לחמור. דילמא הדר שקיל ליה מתחת ותופרו באחד מבגדיו (שם). אבל עושה ממנו תכריכין למת. דמתחם תו לא שקיל ליה, דבגדי המת אסורין בהנאה, ומת אין מצות נוהגות בו, דכתיב במתים חפשי, כיון שמת אדם נעשה חפשי מן המצות (שם ובע"ז שם) ואי קשיא לאמאי אסור למוכרו, וליבטיל באידך הואיל וחוט ברובא, לאו מילתא היא, דכלאים לא אמר ליבטיל ברובא, דאיסור כלאים לא בטלה תורה אלא ע"י עירובו, וכלאים מתערבין עירובין, ולא שייך בהו ביטול (תמורה לד:). בפולמוס של אספסינוס. חיל שהביא אספסינוס על ירושלים (סוטה מט.). חיל שהעלה אספסינוס קודם שהחריב עליהם (גיטין ז.). שבעה סמנין. כל דבר המעביר לחבירו קרי ליה סם לגביה, ואין סם לשון נושא או לשון מרפא, אלא לשון דבר הצריך לתיקון חבירו (סנהדרין מט:). מעבירין על הכתם. לבודקו אם דם נדה הוא ולטמא טהרות שנגע בהן, אם צבע הוא והטהרות טהורות, ואם עבר עליהם סממנים הללו כשיבים אותו מקום כסדרן, בידוע שצבע הוא, ואם לא עבר בידוע שדם הוא (שם. ובע"ז שבת פט.). רוק תפל. שלא טעם כלום כל אותו היום, תפל ריקן ונגוב ומשר של טעם מאכל, כמון דבר שלא נמלח למיקרי תפל (סנהדרין שם). ומי גריסין. נמי לעיסת גריסין של פול שלוקין וכוסקין אותו ומשפשפין אותו בהן (שם). ומי רגלים. שהחמיצו ונסרחו (שם). נתר. מין אדמה הוא וקורין לה ניתרא (שם ושבת שם). ובורית. עשב הוא ומעביר כתמין וקורין ליה ריבנ"א שבונירי"א (סנהדרין שם).

תום' הרא"ש

חנינא לר' יונתן דלייה שלא יאמרו למחר באין אצלנו ועכשיו מלעיגין עלינו דאפי' אם היו משימין ציצית בתכריכי המת איכא לועג שמראין עצמן כמקיימי מצות והמתים אינם יכולין לקיים וממתי מדבר אין קשה למנהג שלנו דאמרינן בב"ב פרק הספינה גבי רבה בר בר חנה שנטל ציצית בבגדיהם אלמא שמטילין ציצית למתים. שאני התם שהיו מכניסין חיים בקבריהם ובבקר היה הכרוז יוצא הבדלו החיים מן המתים. אומר ר"ת ששמע מזקני (לוטיה) [לותיר] משום שציצית מצוה גדולה היא והוי כמו עדות שקיים את התורה כדאיתא במדרש לדורתם חסר וא"ו לדורתם ואין הדור הזה ראוי לאותו עדות. ועי"ל כי בימיהן היו לכולם טליתות בן ד' כנפים וכיון שהיה להם בחייהם היו עושים גם במותם אבל עכשיו שאין לכולם בחייהן לא יתכן שיעשו לו במותו מה שלא עשה בחייו. ואי תימא יעשו לאותו שהיו לו בחייו נמצא אחרים מתביישים. וכה"ג אמרינן לקמן בפרק בתרא בתחלה היו מטבילין כלים על גבי נדות מתות והיו נדות חיות מתביישות התקינו שיהו מטבילין על הכל. וכ"ת דלא דמי להך דהכא דנכספו מפני שעשו עבירה שלא הניחו בחייהן הא ליתא דאין כאן עבירה דלא חייבה תורה לעשות ציצית אלא מי שיש לו טלית בת ד' כנפות דהא אמרינן בפ' התכלת א"ל מלאכא לרב קטינא סרבלא בסיתוא וסדינא בקייטא צדקי למיפטר נפשיך מציצית ומסיק התם דבעידן ריתחא ענשי עלה היינו דוקא בימיהן שכל עיטופן היה בטלית בת ד' כנפות אבל עכשיו שאין האידנא שכל מלבושינו אין לו ד' כנפות אפי' בעידן ריתחא לא מיענשי. ומ"מ נכון לכל ירא שמים לקנות טלית בת ד' כנפות לחייב עצמו בציצית שהיא מצוה גדולה וחשובה כדאמרינן בב"ר וכי משה רבינו היה דוחק ליכנס לארץ לאכול מפריה ולשבוע מטובה אלא כך אמר משה מצות שיוכלו להתקיים בארץ ... ידי. עור"י כי סמך לדבר במסכת שמחות דקאמר התם אבא שאול צוה את בניו קברוהו תחת מרגלותיו של אבא והתירו תכלת מאנפליוני. ח) ועל פי ספרים החיצונים אנו עושים כמה דברים כמו ויחל משה בתענית וקללות ברכות וקללות וכן איתא במגילה ד"ח אם בא שחל להיות בשבת מפטירין חזון ישעיהו ואנו נוהגין על פי מדרש פסיקתא לומר חזון ישעיהו בשבת שלפני ט' באב: זאת אומרת מצות בטילות לעתיד

תום' הרא"ש (המשך)

תפירות חיבור כ"ש ארוג. הילכך נראה לר"ת לפרש שעטנז יחדיו שיהא כל אחד שוע לבד טווי לבד ונוז לבד ואח"כ מחובר יחדיו. ונוז הוא שזור כדתנן במס' כלאים נלוז ומליז הוא לפי שהוא לשון עקש ופתלתול לפי שהוא משוזר מעוקם ונפתל והך חוטא הוריספיקא דרבנן לפי שלא היה שזור ופריך מנלן דבעינן כל שלשתן בהדי הדדי יחדיו אימא או

...יו על המשנה וי"ל משום דבברייתא קתני עושין אותו תכריכין למת לכתחלה: **לא שנו** אלא לספדו דבעולם ... ל לקוברו אסור דלעתיד לבא כשיחיו ויעמדו בלבושיהם יתחייבו במצות: **שוע** טווי ונוז. פרש"י שיהיה הצמר ... סרק וטווין יחד ונוז היינו ארוג. וקשה דא"כ אמאי הצריך להתיר כלאים בציצית והלא התכלת צריך להיות ... שוע לבד וטווי לבד ונוז יחד דהיינו ארוג. וקשה דא"כ אמאי הוי האי חוטא דכיתנא בגלימא דעמרא ספקא ... שוע לבד וטווי לבד וארוג יחד ודוחק הוא לומר דבאותו חוט לא היה שוע או לא היה טווי ועוד מאי פריך ... נוז דשוע ולא נוז לאו בגד הוא כיון שאינו ארוג. ואין לפרש ואימא שוע בהדי נוז או טווי בהדי נוז או נוז ... יכתב רחמנא למה לי כיון דבנוז לחודיה חייב. ועוד מאי שנא שוע וטווי דקאי על כל חד וחד ונוז קאי אצמר ... היכי משכחת לה נוז לחודיה בלא שוע ובלא טווי. ועוד אמאי צריך קרא לארוג הא מיחדו נפקא לן דשתי

שוע וחברו כעין לבדים או טווי בלא שוע ונוז וחברו כעין בגדים גרועים דלא שזירי ולא שעי או נוז ששזור ... וחברם. והא דאיצטריך למישרי כלאים בציצית משום דבעינן שיהא חוט של תכלת שזור כדאשכחן בעיר... המוצא תכלת בשוק לשונות פסולה חוטין כשרה. ומוקי לה בשזורין דכיון ששזרו ודאי לשם ציצית טוואן... דשזורים בעינן דקאמר התם פתיל תכלת טווי ושזור אין לי אלא תכלת לבן מנין אמרה תורה תן תכלת בציצ... ושזור אף לבן טווי ושזור וסתם בגדים נמי יש להן חוטין שזורין בסוף הבגד כדי שלא יפסיד הבגד כדאמ... תפילין. ודילמא אדעתא דשיפתא דגלימא טייבינהו הילכך הוי תכלת בסדין כלאים דאורייתא. והא דתנן ב... אין חייבין משום כלאים אלא על טווי וארוג שנאמר שעטנז שוע טווי ונוז לאו משום דנוז היינו ארוג דא"כ... אלא על שוע טווי וארוג אלא לאו למידרש כולי שעטנז הוא דאתא אלא משום טווי לחודיה נקטיה אבל

א) ועי' בדברי הרמב"ן ז"ל בס' תורת האדם בשער ההוצאה ובמלחמות ה' בסוף מו"ק שכתב דבברייתא דמס' ציצית איתא דחכמים פליגי על אבא שאול והלכה כחכמים ע"ש היטב. וטעמו של אבא שאול מבואר שם משום דס"ל דציצית יש בו משום קדושה.

קמוניא ואשלג [א]הטבילו ועשה על גביו טהרות העביר עליו שבעה סמנין ולא עבר הרי זה צבע הטהרות טהורות ואינו צריך להטביל עבר או שדיהה הרי זה כתם והטהרות טמאות וצריך להטביל [ב]איזהו רוק תפל כל שלא טעם כלום מי גריסין לעיסת גריסין של פול [א]חלוקת נפש מי רגלים [ג]שהחמיצו וצריך לכסכס שלש פעמים לכל אחד ואחד [ג][ג]העבירן שלא כסדרן או שהעביר שבעה סמנין כאחת לא עשה ולא כלום: **גמ'** תנא [ד]נתר אלכסנדרית ולא נתר אנטפטרית: בורית: אמר רב יהודה זה אהלא והתניא הבורית והאהל אלא מאי בורית כבריתא ורמינהי [ה]הוסיפו עליהן הלביצין והלעונין הבורית והאהל ואי בורית כבריתא מי אית ליה שביעית [ו]והתנן [ז]זה הכלל כל שיש לו עיקר יש לו שביעית וכל שאין לו עיקר אין לו שביעית אלא מאי בורית אהלא והתניא הבורית והאהל תרי גווני אהלא: קמוניא: אמר רב יהודה שלוף דוץ: ואשלג: [ח]אמר שמואל שאלתינהו לנחותי ימא ואמרו אשלגא שמיה ומשתכח ביני נקבי מרגניתא ומפקי לה ברמצא דפרזלא: הטבילו ועשה [כו']: תנו רבנן העביר עליו שבעה סמנין ולא עבר צפון ועבר טהרותיו טמאות צפון צבע נמי מעבר אלא [י]העביר עליו ששה סמנין ולא עבר העביר עליו צפון ועבר טהרותיו טמאות שאם העביר שביעי מתחילה שמא עבר תניא אידך [ה]העביר עליו שבעה סמנין ולא עבר שנאן ועבר טהרותיו טהורות א"ר זירא [י]לא שנו אלא הטהרות שנעשו בין תכבוסת ראשונה לשניה אבל טהרות שנעשו אחר תכבוסת שניה טהרותיו טמאות שהרי הקפיד עליו ועבר

אמר

קמוניא ואשלג. מפרש בגמ': **הטבילו.** קודם שהעבירן עליו: **הרי זה צבע.** דאי הוה דם הוה עבר: **שדיהה.** נשתנה מאדמימותו: **לעיסת גריסין של פול חלוקת נפש.** שנחלק האוכל מן הקליפה לועסה לגריסת הפול ומעבירו על הכתם: **לכסכס.** לשפשף: **שלש פעמים.** בין שתי ידיו כדרך כיבוס בגדים שכופל צדו עם צדו ומשפשף ומוליך ומביא: **כסדרן.** כדרך ששנויין כאן: **לא עשה ולא כלום.** לא לבדוק ולא לבטל: **גמ' כבריתא.** גפרית: **הוסיפו עליהן.** לענין שביעית הלביצין: **עיקר.** שורש שממנו חי. וגפרית קרקע בעלמא הוא: **רמצא דפרזלא**(ט): **צפון.** שבו"ן בלע"ז: **שנאן ועבר טהרותיו טהורות.** דאם איתא דדם הוא בהעברה קמייתא הוה עבר: **תכבוסת.** העברת סממנין: **שהרי הקפיד עליו.** כשחזר והעבירן גילה דעתו שמקפיד עליו בספק דם: **ועבר.** על ידי העברה זו ונעשה בו מעשה דם שכן דרך דם לעבור על ידי שבעת הסממנים:

מידי

אמר רב יהודה זה אהל. בשבת פרק רבי עקיבא (דף צ.) איכא ספרים דגרסי זה החול ופריך והתניא הבורית והחול ותימה דהתנן חול בפרק המוציא (שם פ:) וי"ל דתרי גווני חול חד לבנין וחד לחפיפה וכבוס ואתי שפיר להאי גירסא במסקנא דקאמר אלא מאי בורית אהל ולא קאמר אלא לעולם כו': **והתניא** הבורית והאהל. פי' לענין שביעית נשנית אבל לפי גירסת הספרים דשבת דגרס הבורית והחול תימה היא לענין מה נשנית ואי לענין הוצאת שבת הא קאמר רבי יהודה שיעור בנתר ובורית כדי להעביר בו את הכתם והך שיעורא לא שייך רק מהני ז' מיני סמנים ומיהו אפשר דרבנן אית להו דבורית וחול הראויין לחפיפה וכבוס אית להו חד שיעורא לענין שבת ורבי יהודה פליג אבורית לחוד וקאמר כדי להעביר בו את הכתם: **כבריתא.** פירש"י גפרית וכן בערוך(י) אש וגפרית תרגום אשתא וכבריתא (תהלים יא) והקשה הר"ר יעקב מאורליינ"ש בשבת כי פריך כבריתא מי אית ליה שביעית לפרוך ממתני' דשבת דתנן בפ' המוציא (דף עח:) שיעור אחרינא בגפרית וזפת כדי לסתום נקב ומיהו לא קשה דבכמה מקומות מצי למפרך ממשנה וכשהפירכא יותר פשוטה מן הברייתא פריך מינה ועוד כיון שסידר הש"ס הכא הוצאה שם והוקבעה: **כל** שאין לו עיקר. פירש בקונטרס במסכת עבודה זרה (דף יד.) עיקר המתקיים בארץ בימות החמה ובימות הגשמים וזה קשה דא"כ תבואה לא יהא נוהג בה שביעית שאינה מתקיימת בימות הגשמים ונראה כמו שפירש הכא שאין לו שורש בארץ כמו גפרית וגם מה שפירש שם תורניתא מין ארז כדאיתא בראש השנה (דף כג.) שיטה תורניתא זה אינו נראה דבמסכת ע"ז (דף יד.) פריך כי הכא ומי אית ליה שביעית והתניא כו' והרי ודאי לארז יש לו שורש על כן נראה כמו שפי' רש"י בשבת (דף צ.) שהוא כעין מחפורת צריף שקורין אלו"ס ומין קרקע הוא וכמו גפרית הוא שאינו נשרש בארץ: **תרי** גווני אהלא. תימה לספרים דגרסי בשבת (שם) והתניא הבורית והחול אמאי לא משני מעיקרא תרי גווני חול כדמשני במסקנא גבי אהל וי"ל דקים ליה להש"ס דלא הוו תרי גווני חול לכבוס: [י]**הטבילו** ועשה על גביו טהרות כו' הרי זה צבע. אין לפרש הרי זה ודאי צבע כדפירש בקונטרס בפרק ארבע מיתות (סנהדרין דף מט:) דאם כן לקמן אמאי קאמר אבל טהרות שאחר תכבוסת שניה טמאות הלא כיון שלא עבר מתחלה בז' סממנים ודאי צבע הוא ועוד כי פריך לקמן לר"ל דאמר בלוע שיכול לצאת ע"י הדחק לא שמיה בלוע ממתניתין דהרי זה צבע מאי פירכא היא הרי היא ודאי צבע ואין כאן טומאה בלועה כלל ואמאי נקט נמי והטבילו אפי' לא הטבילו נמי על כן צריך לפרש הרי זה ספק צבע כלומר יש לנו לתלות בצבע ואע"פ דפעמים דדם נדה [אינו] עובר ע"י ז' סמנין הכא איכא ספק ספקא מלבד טעמא דבטול דשמא צבע הוא כיון דלא עבר ואם תמצי לומר דדם הוא אימא מעלמא אתא הילכך מטהרינן אפילו למפרע אבל טעמא דבטול לחוד לא מהני דגבי דם נדה דקאמר מעביר עליו ז' סמנין ומבטלו אינו אלא לטהר מכאן ולהבא אבל למפרע טמא מדרבנן הואיל והקפיד שסבור שיכול לצאת ע"י ז' סממנין ואכתי לא בטלו ואע"ג דמן התורה טהור דהואיל ואין סופו לצאת ע"י ז' סממנין נתבטל אבל כאן כיון דאיכא ספק ספקא ובטול טהור אף מדרבנן למפרע ומיהו מטעם ספק ספקא לחוד לא הוה מטהרינן ליה אי לאו טעמא דבטול משום דרגילות לבא דם מגופה כדאמרינן בפרק קמא (לעיל דף ג.) בצפור לא נתעסקה בשוק של טבחים לא עברה האי דם מהיכא אתא דעל כרחך בלא טעמא דבטול לא מטהרינן ליה מטעם ספק ספקא מדנקט הטבילו אע"ג דמקילינן בשאר ספק ספקא ומשום הכי פריך מינה לר"ל דבטל אע"ג דיכול לצאת ע"י הדחק בצפון ואם תאמר אכתי למה לי הטבילו כיון דטהור מטעם בטול וספק ספקא וי"ל דנהי דכשנתייבש הבגד נתבטל מיהו בעודו לח לא נתבטל ובעודו לח נגע בו הבגד ומשום הכי צריך להטביל ועוד יש לומר הרי זה צבע לביעות דם בעלמא ונתבטל ולא נצטרך לטעם דספק ספקא והשתא נתפרש טעם בטול במשנה דמינה פריך לריש לקיש ומיהו פירוש ראשון נראה עיקר דלשון צבע לא משמע לביעות דם אלא צבע ממש:

צפון צבע נמי מעבר. וא"ת ומה בכך והא הקפיד עליו כיון שהעביר צפון אחר שבעה סמנין ונימא דטהרותיו טמאות דקאמר קאי אתכבוסת שניה ומהאי טעמא נמי קאמרינן לקמן שנאן ועבר דטהרות שנעשו אחר תכבוסת שניה טמאות והכא נמי ליטמא וליכא למימר דקפידא לא מהני אלא כשעובר בז' סממנין שמעבירין בקל אבל צפון שמעביר על ידי הדחק אפילו הקפיד טהורות דלקמן מסיק רב פפא יכול לצאת והקפיד עליו דברי הכל טמא אע"פ שאין יכול לצאת אלא ע"י הדחק והיינו שיכול לצאת על ידי צפון דהא ממתני' פריך רבי יוחנן לריש לקיש אמאי טהורה כי לא עבר ע"י ז' סמנין הא יכול לצאת ע"י צפון וי"ל דברייתא לא איירי בטהרות דלאחר תכבוסת שניה דיותר היה ראוי לאשמועינן טהרותיו טהורות אטהרות דלאחר תכבוסת ראשונה כדקאמר בברייתא דלקמן אלא אתכבוסת ראשונה נמי קאי והוה מצי למפרך מברייתא דבסמוך דקתני שנאן ועבר טהרותיו טהורות אלא דניחא ליה למיפרך מגופה:

העביר עליו ששה סמנין ולא עבר העביר עליו צפון ועבר כו'. תימה פשיטא והלא אינו מזכיר במשנתינו צפון במנין ז' סממנין ומאי קא משמע לן והא פשיטא דבששה לא סגי ויש לומר דאשמועינן דאע"ג דלא עבר כלל ולא נשתנה ע"י ו' סמנין איכא למימר משום השביעי לא יעבור קא משמע לן דיש להחמיר דשמא בשביעי אם העביר קודם הצפון היה עובר: **שנאן** ועבר. נראה לר"י דע"י שנאן צבע נמי עובר דאי לאו הכי אמאי טהורות אפילו למפרע הא ליכא הכא ספק ספקא ויהיו טמאות למפרע כיון דליכא אלא חדא ספקא כדפרישית במתניתין: **שהרי** הקפיד עליו. וא"ת (א) אמתני' דקתני הרי זה צבע מ"מ כשיכבסנו הרי מקפיד עליו וליטמא טהרות דלאחר תכבוסת וי"ל דכבוס אינו קפידא דאינו אלא ללבנו וא"ת מ"מ כשיכבסנו יטמא הבגד שילא הדם ואינו בלוע וי"ל דכיון שלא יצא בטל נמי בתכבוסת: **שהרי** הקפיד עליו ועבר. וא"ת מה צריך לומר ועבר וכי תימא משום דנפלט וטמא הבגד א"כ אמאי נקט והקפיד וי"ל דנקט ועבר דאז קפידתו קפידא הואיל והועילה מחשבתו שעבר ומשום הכי נמי קתני במתניתין דכי לא עבר טהור ואף על גב דהקפיד:

אמר

עין משפט נר מצוה

כז א מיי' פ"ד מהל' מטמאי משכב ומושב הלכה יג:
כח ב מיי' פ"ט מהל' איסורי ביאה הל' לח סמג לאוין קיא וסמג עשין רמג:
כט ג מיי' שם הל' לז:
ל ד ה ו מיי' פ"ד מהל' מטמאי משכב ומושב הלכה יד:

תוס' הרא"ש (המשך)

לספוקי בצבע. זו היא שיטת רבינו שמשון. ונדחק לפרש ולחלק לר' יוחנן בין כתם לדם נדה ממש דבכתם טהרות הראשונות טהורות ובדם נדה טמאות. וק"ל מאי שנא דם נדה שהוא כל כך שאינו יכול לצאת כ"א ע"י צפון מחרסין הבלועין משקין טמאין ואינן יכולין [לצאת] כ"א ע"י הסק תנור דמטהר ר' יוחנן הילכך נראה לפרש הרי זה צבע כיון שהעביר עליו ז' סמנין ולא עבר הוברר הדבר שהיה בלוע מעיקרו כל כך שאינו יכול [לצאת] כ"א ע"י צפון ונתבטל מתורת דם ואין כאן צביעת דם בעלמא. וה"ה דם נדה ודאי אם הטבילו ועשה על גביו טהרות והעביר עליו ז' סמנין ולא עבר טהרותיו טהורות והאי דנקט כתם משום דמתניתין איירי בכתמים וה"ה דם נדה ודאי והיינו דקתני ר' חייא דם הנדה ודאי מעביר עליו ז' סמנין ומבטלו דאם עבר נטהר הכתם ואם לא עבר הוברר שהיה בלוע כל כך שלא היה יכול לעבור כ"א ע"י צפון ואפי' טהרות הראשונות טהורות: צפון ציבעא נמי מעבר. פי' כיון שע"י ז' סמנין לא עבר בלוע הוי וטהור כדתנן במתניתין ומה שעבר ע"י צפון לא יצא ע"י כך מתורת בלוע דאפי' ציבעא נמי מעבר. ותימה מאי קשיא ליה דילמא טהרותיו טמאות דקאמר היינו לאחר העברת צפון שהרי הקפיד עליו ועבר כדאמרינן בסמוך דטהרות דלאחר תכבוסת שניה טמאות וכ"ת דוקא כי עבר ע"י ז' סמנין אהני קפידתו לטמא אח"כ אבל כי לא עבר אלא ע"י צפון אין קפידתו קפידא לפי שהוא בלוע יותר מדאי דהא אמרינן בסוף שמעתין אמר רב פפא יכול לצאת ע"י הדחק והקפיד עליו והיינו בליעת חרסים ע"י היסק תנור דפליגי ביה ויכול לצאת ע"י צפון כיוצא בו דהא פריך ר' יוחנן לר"ל ממתניתין אמאי טהורות כי לא עבר הא יכול לצאת ע"י צפון והוי כמו יכול לצאת ע"י היסק דמטמא ר"ל אע"פ שלא יצא. וי"ל דא"כ ה"ל למימר טהרותיו טהורות. ונימא דקאי אתכבוסת ראשונה כדאמר בסמוך דמסתמא תחלת דבריו יש לו לפ' אלא ודאי טמאות אתכבוסת ראשונה נמי קאי ואפי' לא היה צפון מעביר הצבע היה יכול להקשות מברייתא דבסמוך שנאן ועבר טהרותיו טהורות אלא דניחא ליה למיפרך מגופה: שאם העביר עליו סם שביעי שמא עבר. ותימה פשיטא דבששה סמנין לא סגי ואם לא העביר כל השבעה טמא. וי"ל דמיירי כגון שלא דיהה מראה אדמימותו כלל בהעברת ששה סממנין סד"א בשביל השביעי מסתמא לא יעבור וצבע הוא: לא שאנו אלא טהרות שנעשו אחר תכבוסת ראשונה מטבילה עד תכבוסת שניה. אבל טהרות דמתכבוסת שניה עד שיטבול טמאות דכיון שהקפיד עליו ונהג בו מנהג דם אלמא לא מחשיב ליה בלוע ע"י מה שלא עבר בז' סמנין הראשונים. ותימה אמאי קתני מתניתין דהרי זה צבע ואין צריך להטביל הא כיון שהקפיד עליו להעבירו בז' סמנין נהג בו מנהג דם ויהא טמא עד שיטבול וי"ל דהעברת ז' סמנין דמתניתין אינן כדי להעביר הכתם דאדרבה ניחא ליה טפי שלא יעבור דאז יהיו טהרותיו טהורות. ועוד י"ל דדוקא הכא דאהנו מעשיו דשנאן ועבר אבל לא עבר לא הוי קפידיה קפידא:

מסורת הש"ס

א) בערוך ערך חלק ג' האריך בפי' זה עי"ש וע"ע בערוך [ערך אה], ב) [בפיסקא לקמן סג. פרש"י ד"ה שהחמיצו שהסריחו], ג) זבחים לה:, סנהדרין מט:, ד) שבת צ. ע"ש, ה) שם ע"ש, ו) [צ"ל והתניא], ז) ע"ז יד. שבת צ., ח) שבת צ., ט) חסר כאן במאמר ארוך של ברזל כמו שפי' שבת קג. וע' כאן במ"ל, י) [ע' ככר ג'], כ) שייך למתני',

הגהות הב"ח

(א) תד"ה שהרי וכו' במתניתין דקתני:

לעזי רש"י

שבו"ן. סבון.

מוסף רש"י

וצריך לכסכס. לשפשף הכתם (זבחים צה:). **שלא כסדרן.** כסדר שהן שנויין במשנה זה אחר זה, כך סדר העברתן (שם). **לא עשה ולא כלום.** אין זה נסיון, שאם לא עבר בכך אכתי איכא למימר דם הוה והאי דלא עבר היינו משום דאין גריסין מועילין אלא לאחר הרוק, וכן כולם כסדר (סנהדרין מט:). **אנטפטרית.** מקום (שבת צ. ושם: אנפטרין). **הלביצין.** לטרו"ן (שם). **והלעונין.** לענה (שם). **שיש לו עיקר.** שנשרש בארץ (שם). **שאין לו עיקר.** להתקיים בארץ בימות הגשמים, כגון קישואין ודילועין וכיוצא בהן (ע"ז יד.). **אין לו שביעית.** ומותר לעשות מהן סחורה ואינו מצווה להפקירן (שם). **שלוף דוץ.** לא איתפרש אבל כך שמו (שבת צ.) ולא ידענא מאי היא (סנהדרין מט:). **ביני נקבי מרגניתא.** נמצא בנקבי מרגליות העולות מתוך הים (שם). **ברמצא דפרזלא.** מזלגות קטנים (חולין כה.) פורייזורא של ברזל (שבת צ.).

תוס' הרא"ש

אלא מאי בורית אהל. ק"ק דה"ל למימר אלא לעולם מאי בורית אהל הילכך נראה כגירסא דשבת פרק אמר רבי עקיבא דגריס מעיקרא בורית אמר רב יהודה זה החול והתניא והבורית והחול כו': **והטבילו** ועשה על גביו טהרות העביר עליו ז' סמנין ולא עבר הרי זה צבע. אין לפרש דהוי ודאי צבע מדלא עבר דא"כ אמאי [נקט] הטבילו אפי' לא הטבילו נמי טהרותיו טהורות ועוד מאי מותיב מינה ר' יוחנן לר"ל בגמ' דאמר טומאה בלועה מטמאה כיון דצבע הוא אין כאן טומאה בלועה כלל. ועוד תניא בגמ' שנאן ועבר טהרותיו טהורות ומפרש דהיינו טהרות שבין תכבוסת ראשונה לשניה אבל טהרות שאחר תכבוסת שניה טמאות עד שיטביל כיון שהקפיד עליו ואי ודאי צבע הוא כשלא עבר בראשון מה תלוי בקפידא כיון דודאי אין כאן דם. אלא ה"פ הרי זה ספק צבע והוי כעין ספק ספיקא ספק צבע ספק דם ואפי' את"ל דם אימור מעלמא אתא ולא ספק ספיקא ממש. דא"כ בלא העברת סמנין יהא טהור אלא אינו כשאר ספק ספיקא דעלמא משום דרוב פעמים מגופה אלא ע"י שלא עבר ע"י ז' סמנין ה"ל ספק ספיק' ומטהרינן ליה אבל דם נדה ודאי אע"ג דאמרינן בגמ' דמעביר עליו ז' סממנין ומבטלו ה"מ לטהרות דלאחר תכבוסת דכיון שביטלו גלי אדעתיה שאינו מקפיד עליו עוד. אבל טהרות דקודם לכן טמאות שהרי לא ביטלו עדיין. ודוקא מדרבנן אבל מדאורייתא טהורות כיון שהוא בלוע כל כך שאינו סופו לעבור ע"י סממנין הילכך דוקא הטבילו הוא דמטהרינן משום דאיכא לספוקי בצבעים דאפי' היה דם נדה ודאי לא היו טמאות מדאורייתא אלא מדרבנן אבל אם לא הטבילו דאם היה דם נדה ודאי היו טמאות מדאורייתא שהרי נטמא הבגד מתחלה כשנפל עליו הדם הלח אין לטהר מטעם דאיכא